

Oslo Cancer Cluster og Innovasjonsparken

Etableringen av Oslo Cancer Cluster

I 2005 besluttet regjeringen at de ville satse på et tredje ledd fra forskning til innovasjon. Fra før hadde Norge *Sentre for fremragende forskning*, der fremragende grunnforskningsmiljøer ble premiert med gode ekstrabevilgninger fra Forskningsrådet. Deretter ble det dannet *Sentre for forskningsbasert innovasjon*, som var en gruppe som bestod av gode forskningsmiljøer og forskningsbasert næringsliv. Det tredje leddet var opprettelsen av *Norwegian Centre of Expertise (NCE)* som skulle bestå av klynger av bedrifter innen samme felt og helst i samme region. Det var nærmest en forutsetning at disse bedriftene skulle være forskningsbaserte. Næringsdepartementet, Innovasjon Norge og Forskningsrådet gikk sammen om opprettelsen av NCE, med løfter om ganske store bevilgninger til dem som ble godkjent som NCE.

Sommeren 2005 fikk jeg en henvendelse fra Dag Slottfeldt-Ellingsen, som var leder av SINTEFs Oslo kontor. Han mente at vi burde forsøke å få til en NCE innen Life Science i Oslo-regionen. Han påpekte at det var ingen planlagte NCE i Oslo-området, og det var heller ingen NCE innen Life Science. Jeg hadde kjennskap til bedrifter innen dette feltet fra mitt arbeid med MedCoast Scandinavia og med Hovedstadsprosjektet, som hadde vært initiert av Næringsdepartementet. Dag Slottfeldt-Ellingsen hadde kjennskap til både bedrifter og prøveprosjekter med NCE-ordningen. Vi hadde altså et faglig grunnlag for å gå i gang.

Vi innkalte et stort antall bedrifter som hadde prosjekter eller produkter innen Life Science, forklarte dem hva NCE var og hva det kunne bety for bedriftene å samarbeide i en klynge. Vi prøvde å få en stor bedrift til å bli lokomotivet i klyngen, og håpet at GE Healthcare ville ta på seg den rollen. Men det ville ikke GE. Både de og en del andre bedrifter skjønte ikke hvil-

ken nytte de kunne ha av å gå sammen i en klynge. De var jo konkurrenter! Men da vi besluttet oss for å «spisse» klyngen, og konsentrere oss om kreft, både diagnose og behandling, ble interessen vakt hos en del bedrifter som hadde prosjekter innen kreftfeltet. Bakgrunnen for å satse innen dette feltet, var at Oslo-regionens kreftforskning var, og er, internasjonalt anerkjent som et fremragende fagmiljø.

Vi startet opp med SINTEF som sekretariat og pådriver. Vi fikk vi laget en god søknad om å få tildelt status som NCE, som ble sendt inn februar 2006. Men vi fikk ikke bevilgning. Det var seks klynger som fikk status som NCE. Vi kom på syvende plass, med meget god omtale. Omtalen var så bra at Innovasjon Norge og Forskningsrådet kalte oss inn til et møte i mai 2006 for å gjennomgå vår søknad. Det kom tydelig frem at de hadde evaluert oss etter gale kriterier. De sa at vi burde ha blitt blant de seks innvilgede. Et meget godt plaster på såret var at Innovasjon Norge bevilget oss 650 000 kroner for at vi skulle lage en fornyet søknad til den neste utlysingsrunden. Dette skapte både motivasjon og optimisme, og vi fortsatte arbeidet med en søknad om NCE. Jonas Einarsson ledet det faglige arbeidet, mens SINTEFs mann, Erling Eriksen, tok seg av det organisatoriske med søknaden.

Under arbeidet med søknaden fikk vi kontakt med det svenske industrikonsernet SAAB, som ønsket et nært samarbeid med norsk næringsliv innen Life Science. Grunnen var at SAAB ville lage en sivil gjenkjøpsavtale med Norge, for å få solgt sitt jagerfly Gripen til Norge. Vi som drev på med NCE-søknaden ble kontaktet flere ganger, og SAAB lovet oss både gull og grønne skoger. Disse løftene var så konkrete og ble satt frem så alvorlig, at jeg tok kontakt med forsvarsdepartementet ved statssekretær Espen Barth Eide om saken. Bak det svenske initiativet sto angivelig Astra Zeneca, General Electric (GE), og investorgruppen til Wallenbergfamilien. GE var aktivt med fordi de lager flymotorene og flere andre viktige deler til jagerflyene.

Lovnadene fra SAAB-konsernet ble fanget opp av pressen, spesielt var ukeavisen «Mandag Morgen» interessert. De lagde en stor artikkel om gjenkjøp og svenske løfter. Jeg ble intervjuet, og det førte til at rektor for UiO, Geir Ellingsrud, ville snakke med meg om saken. Jeg fortalte hva jeg visste og om løftene fra svensk side. De var imidlertid etter hvert blitt meget vage. Senere viste det seg at alle de løftene som kom fra svensk side, var uten forankring i virkeligheten. Etter hvert som tidspunktet for innlevering av vår søknad om NCE-status nærmet seg, trakk svenskene seg fra sine storslåtte løfter, og det ble bare noen intetsigende intensjonserklæringer igjen. SAABs rolle ble faktisk negativt for Oslo Cancer Cluster (heretter kalt OCC). Vi mistet et verdifullt medlem i GE Healthcare fordi den norske delen av GE ikke ville gå inn i en klynge som delvis var støttet fra det internasjonale GE.

Vi skjønnte ikke helt denne argumentasjonen. GE Healthcare ble ikke med fra starten av, men kom med senere.

Foreningen OCC ble formelt stiftet den 23. november 2006 med Jonas Einarsson som styreleder, jeg som nestleder og Erling Eriksen som foreløpig sekretær. Stiftelsesmøtet ble en suksess, med innlegg fra stortingsrepresentantene Jan Böhler (Ap) og Odd Einar Dørum (V), og byråd for næringsutvikling, Anette Wiig Bryn (Frp). Mottagelsen i fagpresse og offentlige medier viste at vi hadde satset riktig; det å danne en kreftrelatert næringsklynge i Oslo-regionen var nesten overmodent; kreftforskning i Oslo-området er i verdenstoppen. Både internasjonale farmasøytiske firma og nystartete norske smånæringer visste dette. Det faglige miljøet rundt Radiumhospitalet er et såkalt *Comprehensive Cancer Center*. Det vil si at det drives forskning på et godt internasjonalt nivå både innen grunnforskning, translasjonsforskning, klinisk forskning og epidemiologi, og at de ulike forskningsfeltene samarbeider nært.

OCC sin NCE-søknad ble levert inn på vårparten 2007, og i juni 2007 fikk vi innvilget NCE-status. Vi ble ranket som nr. 1 blant søkerne. Deretter startet forhandlingene med Innovasjon Norge om hva OCC kunne få av støtte, og hva OCC måtte gjøre for å få dette. Vi ble lovet om lag 5 millioner kroner, mot at våre medlemmer bidro med tilsvarende beløp til OCC. Mye av dette kunne være medlemsavgift, men det meste kunne også gjøres opp i form av tilskudd «in kind», dvs. bokført arbeid for OCC uten å ta betaling for det.

Arbeidet frem til dannelsen av OCC og innsendingen av søknaden om å bli et NCE, var blitt gjort med stor innsats av Jonas Einarsson, sekretæren Erling Eriksen og flere av styremedlemmene. Vi hadde etter hvert fått kontor plass i bygget til Astra Zeneca Norge på Ullernchaussen. Men nå måtte vi ha en daglig leder på heltid, – og vel så det. Interessen for den stillingen var stor, og det kom inn søknader fra mange kompetente søkere. Valget falt på en ung, energisk og meget ambisiøs mann, Bjarte Reve. Med god lønn, masse selvtillit og godt nettverk gikk han i gang. Han hadde kontor plass ved siden av Jonas Einarsson, som fortsatt var daglig leder av Radiumhospitalets Forskningsstiftelse. Bjarte Reve lærte fort det som skulle læres om OCC og gjorde en god innsats.

OCC fikk etterhvert flere medlemmer og ble internasjonalt anerkjent som en god og aktiv kreft-klynge. Flere toneangivende internasjonale tidsskrifter hadde hederlig omtale av OCC.

På ett av de første strategi-møtene i OCC ble medlemmene spurt om hva de ville at OCC skulle gjøre for medlemmene. Det å arbeide for muligheter for bedre finansiering av bioteknologiske bedrifter i startfasen, sto

høyt oppe på prioriteringslisten. Et annet fremtredende ønske, var at OCC skulle skaffe husvære til sine medlemsbedrifter, i alle fall de som ønsket å være nær kunnskapskilden, nemlig Radiumhospitalet. Dette er nærmere omtalt i avsnittet om Oslo Cancer Cluster Innovasjonspark (OCCI).

I 2008 var OCC vel etablert som en solid klynge av bedrifter, forskningsinstitusjoner og interesseforeninger som alle hadde tilknytning til kreft; både behandling, diagnose og forebygging. OCC skaffet seg fort et internasjonalt godt renommé, og Oslo ble av det anerkjente tidsskriftet *Genome Technology* rangert som ett av ni nye viktige kreftsentre i verden. Etableringen av OCC var et sentralt argument for at tidsskriftet mente dette.

Hovedhensikten til OCC er å forbedre diagnostikk og behandling av kreft, basert på god forskning og målrettet innovasjon. For å oppnå dette arbeider OCC iherdig med medlemsmøter, både nasjonalt og internasjonalt. Et viktig arbeid er å synliggjøre innsatsen overfor både politikere og befolkningen, for derved å legge grunnlaget for bedre og større finansiell støtte til forskning, innovasjon og finansiering av nye bedrifter og foretak. OCC har stadig blitt omtalt i nasjonale og internasjonale medier, og er blitt evaluert med god omtale av nasjonale og internasjonale fagfolk.

Medlemstallet vokste for hvert år, i 2008 hadde OCC 57 medlemmer, og i 2013 var medlemstallet over 80. Medlemmene kommer fra hele Norge, og OCC har i tillegg flere utenlandske medlemmer, noe som forteller hvilken status OCC etter hvert har oppnådd. Årsmeldingene forteller om stor møteaktivitet og viktige faglige gjennombrudd, både for forskning og bedriftsutvikling.

OCC ble i 2013 evaluert av Oxford Research. Det sies blant annet:

Oxford Research mener status ved utløpet av andre kontraktsperiode er en sterk biotek-klynge, godt posisjonert i den globale kreftindustrien. Særlig personalisert medisin og immunonkologi manifesterer seg som en nisje for OCC. OCC har arbeidet for å etablere en infrastruktur som støtter opp under verdikjeden fra 'drug discovery' til marked. Filosofien bak valg av aktiviteter er at 'nye ideer til fremtidens kreftlegemidler skal ha en mest mulig sømløs reise fra de innledende hypotesene i akademia til det blir et produkt på markedet til nytte for kreftpasienter verden over'. Infrastrukturen består av kliniske utprøvningsenheter, mekanismer for å tiltrekke offentlig og privat kapital, biotek-inkubator, innovasjonspark, etc. Totalt sett støtter denne aktiviteten opp under visjonen for NCE-prosjektet (...). OCC har utviklet medlemsporteføljen siden oppstarten, og porteføljen omfatter nå hele verdikjeden fra tidlig fase forskning til markedsføring og salg av innovativ kreftdiagnostikk og behandling. NCE-prosjektet har modnet til å favne hele det norske onkologi-miljøet, med globale samarbeidspartnere.

Evaluatør mener det er gjennomført et solid strategiarbeid i prosjektet i andre kontraktsperiode. Det er arbeidet systematisk og grundig med å tydeliggjøre OCCs målstruktur og innretning. Tillitsnivået mellom aktørene i klyngen er styrket. Prosjektet er sterkere forankret. Partnerne har i andre periode i stor grad overtatt rollen som den proaktive initiatør og gjennomfører av aktiviteter.

Oslo Cancer Cluster Innovasjonspark (OCCI)

En ting er å samle de kunnskapsressursene vi har innen feltet. Men like viktig på lang sikt er å rekruttere unge mennesker til dette spennende fagfeltet. Det gjelder å skape interesse og innsikt for naturfag, biologi og helsefag hos unge mennesker.

Da OCC var etablert, var en av de nærmeste og største oppgavene å finne en tomt eller bygg slik at de fleste av OCC-medlemmene som ville det, kunne samles i ett bygg, så nært Radiumhospitalet (DNR) som mulig. Steinar Stokke hadde trålet området rundt DNR på jakt etter en passende tomt eller bygg. Brannstasjonen var en mulighet, men her hadde Oslo kommune bestemt seg for å legge et søppelsorteringsanlegg. Selvaag hadde noen spredte tomter, men ville ikke selge dem.

Jeg hadde et barnebarn på Ullern videregående skole, og hun fortalte at skolen skulle renoveres og påbygges. Dette satte meg på ideen om å rive Ullern Skole og bygge en ny skole kombinert med et innovasjonsbygg for OCC. Skolen skulle bli en temaskole, med spesiell innretning mot naturfag (biologi, bioteknologi, biomedisin), sosial- og helsefag og entreprenørvirksomhet. Ideen var radikal, og ikke lett salgbar, spesielt fordi prosjekter og byggeplaner for oppussing og nybygg for Ullern var kommet ganske langt i de kommunale skoleplanene.

Jeg tok imidlertid kontakt med Odd Einar Dørum, som på den tiden var stortingsrepresentant for Venstre fra Oslo. Vi møttes sammen med Ola Elvestuen, som da var formann i Oslo Venstre, over en kopp kaffe i Stortingsrestauranten den 12. januar 2007. Både Odd Einar og Ola var positive til mine planer, og Ola ville ta saken opp med byrådslederen Erling Lae. Jan Bøhler ble orientert, og han stilte seg positivt til et næringsbygg i nærheten av Radiumhospitalet. Etter det kontaktet jeg Kjell Veivåg, som da var skolebyråd. Han bifalt planene, og mente det var spesielt viktig å presisere at Ullern videregående skole også skulle ha helse- og sosialfag. Det var nemlig ikke vanlig for en skole på Oslo vest.

Alle tilknyttet OCC var begeistret for planene, og vi bestemte oss for å gå for dette. Rive skole, bygge ny skole og et anlegg for både OCC og inkubatorvirksomhet, sprunget ut fra ideer klekket ut på DNR og Radiumhospitalets Forskningsstiftelse. Jeg hadde et møte med byrådsleder Erling Lae om saken, og kontaktet Fritz Huitfeldt som hjalp til som en politisk konsulent. Vi tok også kontakt med næringsbyråden, som var fra Frp. Vi fikk med Fritz Huitfeldts hjelp et avgjørende møte hos utviklingsbyråden, med en rekke toneangivende byråkrater til stede. Vår ide ble meget godt mottatt, og det hele endte med at vi, etter forhandlinger med kommunen,

kunne få opsjon på tomten uten at det ble utlyst noen konkurranse. Dette tok vi som et godt tegn på stor velvilje hos både byråkrater og politikere.

I mellomtiden hadde vi dannet et eget aksjeselskap, som skulle drive prosjektet. Det ble først kalt OCC Næringspark, senere omdøpt til OCC Innovasjonspark (OCCI), et navn som bedre passet til prosjektet. Styret fikk 6 medlemmer, tre fra OCC og tre fra Oslo Næringsseidom. Jeg ble styreleder, mens Oslo Næringsseidom fikk posisjon som daglig leder. Arkitekter ble engasjert, først bare av Oslo Næringsseidom, senere av OCCI.

Konseptet kan beskrives som følger: Ullern videregående skole skal bli en temaskole for real/naturfag (biologi/bioteknologi/biomedisin), sosial- og helsefag og entreprenør/gründervirksomhet. Som læringsarenaer for real/naturfagene vil skolen benytte seg av Radiumhospitalets Forskningsstiftelse og Forskerlinjen ved Det medisinske fakultet, UiO. Som læringsarenaer for sosial- og helsefag vil skolen kunne benytte seg av selve Radiumhospitalets kliniske avdelinger og dets sosialmedisinske hjelpeapparat. Som læringsarenaer for entreprenør/gründerutdannelsen vil skolen kunne benytte seg av både store og mindre bedrifter i selve OCC. I tillegg til de spesialiserte temaene, skal Ullern videregående skole fortsatt ha status som en vanlig videregående skole.

OCC laget avtaler med Det medisinske fakultet ved Forskerlinjen. Forskerlinjen utdanner studenter som både tar medisinsk embetseksamen og samtidig en doktorgrad. Ledelsen ved Forskerlinjen er meget interessert i utdanning og vil bruke både ledelsen og studentene i et aktivt læringsmiljø i OCCI. Dette vil kunne gi studenter ved Forskerlinjen tilgang til forskningsprosjekter, samtidig som studentene vil delta i undervisning og opplæring i OCCI miljøet.

OCC har avtalt, både med sykehusets faglige medisinske ledelse og med Radiumhospitalets forskningsinstitutt, om samarbeid mellom disse instanser og Ullern videregående skole med hensyn til deltakelse i skolens undervisning, både av elever, men også videre- og etterutdanning av skolens lærere. Videre har OCC avtalt med Radiumhospitalets kliniske avdelinger og lederen for sykepleieavdelingen, slik at elever fra Ullern videregående innen sosial- og helsefag kan få praktisk undervisning på sykehuset, både på avdelingene og innen fagområder som henger sammen med sosialmedisin.

En rekke bedrifter og andre medlemmer av OCC er villige til å ha elever fra Ullern videregående skole som praktikanter i sine bedrifter. OCC har og kontakt med BI for å få forelesere derfra til å undervise elever i bedriftsutvikling og bedriftsøkonomi.

Oslo kommune og OCCI kom etter ganske lange forhandlinger frem til en overordnet avtale. Den omfatter tre hovedelementer: 1) Oslo kommune ved sin utdanningsetat (Ude) og OCCI har blitt enige om avtaler om skolefaglige prosjekter. 2) Oslo kommunes avdeling for undervisningsbygg og OCCI har laget en avtale om leie av skolelokaler i OCCI sitt bygg, og 3) Oslo kommunes avdeling for eiendommer og OCCI har blitt enige om fastsettelse av en bygslingsavgift. Alle disse avtaler ble gjort under forutsetning av at OCCI av reguleringsmyndighetene i Oslo får tillatelse til å bygge som de har planlagt, nemlig et Innovasjonssenter som inneholder plass for OCC, inkubatorvirksomhet og skole. Dette gikk i orden i 2011 etter en del vansker på grunn av biologisk mangfold, naboprotester og liknende.

Under planleggingen av konseptet fikk OCCI og OCC stor støtte fra toneangivende politikere i Oslo, og fra flere rikspolitikere. Alle så den enestående muligheten det her var til å stimulere til real- og naturfagutdannelse blant ungdom, samtidig som utdannelsen ville stimulere til økt interesse for biologisk forskning hos ungdom. Styremedlemmer fra OCC og OCCI hadde vært i kontakt med Norges Forskningsråd og Næringslivets Hovedorganisasjon, som begge støttet konseptet helhjertet. Konseptet ble en hovedsak på NHO-konferansen i 2010. Prosjektet forventet også økonomisk støtte fra disse instanser når det er hele kom i gang. Konseptet er i sin natur helt enestående i global sammenheng og har vekket internasjonal interesse. Således har den norske ambassaden i Washington DC formidlet kontakt med sentrale videregående skoler («High Schools») i Washington DC for å utveksle erfaringer om samarbeid mellom forskningsinstitusjoner og videregående skoler.

Det politiske spillet var lenge ganske sikkert. Alle politiske partier ville gjerne ha gjennomført vårt konsept. Vi tok derfor kontakt med Byplankontoret og la frem vår skisse. Det var allerede sendt inn en reguleringsplan for rehabilitering av Ullern skole. Planen ble kalt Ullern I. Vår plan ble kalt Ullern II. Vi ble alle enige om at de to planene skulle behandles samtidig. Det første møtet i Plan- og bygningsetaten ble tilsynelatende vellykket. Sjefen for kontoret, Ellen de Vibe, mente at vi burde tenke på regulering av området langs Ringveien opp mot Smestad. Dette tolket vi som et positivt signal. Men da OCCI ble innkalt til et oppstartmøte på Byplankontoret den andre mai i 2008 kom en stor overraskelse: Plan- og bygningsetaten gikk i mot prosjektet og anbefalte at det ikke skulle gjennomføres! Planinitiativet ble ikke anbefalt fordi området ved Radiumhospitalet ikke oppfylte kriteriene i kommuneplanen for lokalisering av forskning/undervisning etc.

Selv om Plan- og bygningsetaten ikke ville føre saken igjennom via ordinære byråkratiske veier, antydet kontoret meget sterkt at om vi la frem

reguleringsplanen selv utenom de ordinære veier, ville de ikke interferere med våre fremstøt! Gode signaler altså!

Jeg mobiliserte venner og politiske kontakter for å drøfte innholdet og om avslaget var reelt. En av de første jeg kontaktet var arkitekt Gaute Baalsrud, som kjente Ellen deVibe, både personlig og profesjonelt. Hun hadde jo signalisert stor entusiasme da vi presenterte prosjektet første gang i Byplankontoret. Han tok kontakt med advokat Jon Gundersen, som hadde hatt mye med byggesaker å gjøre. Jon hadde sittet i styret for Radiumhospitalets Forskningsstiftelse og kjente til våre fremstøt. Både Baalsrud og Gundersen mente at saken var alvorlig, men på langt nær tapt. De rådet oss til å ta nærmere kontakt med politikere i Oslo kommune, slik at prosjektet kunne føres frem uavhengig av Byplankontoret, men vi måtte ta innsigelsene alvorlig. Det ville si å argumentere skikkelig med gode og solide skole- og forskningspolitiske argumenter. Det var en stor fordel å ha Fritz Huitfeldt med på laget.

Jeg fikk en rekke politiske og strategiske råd av Kjell Veivåg. Han hadde tidligere vært skolebyråd i Oslo og kjente de politiske og byråkratiske snarveier og utveier. Han mente vi skulle ta innvendingene som gikk på trafikk, utnyttelsesgrad og fredningen av Montebello-villaen alvorlig. Vi fulgte Veivågs råd. Etter en tids påvirkning og argumentasjon fikk vi gjennom en godkjennelse (uavhengig av Byplankontoret) av reguleringsplanen for bygget, med skole og innovasjonssenter.

Men det kom flere innvendinger, nå fra miljøetaten. Det var fredete eiketrær og truede lodne fioler på området. Videre var det verneverdige kalk-lindetrær på tomten. Men etter en omfattende argumentasjon og delvis flytting av bygningsmassen, gikk også dette i orden.

I løpet av 2009 ble OCC og OCCI mer kjent i offentligheten. Det var en rekke positive tilbakemeldinger. Dette førte til noen interessante tilnærminger for ledelse, planlegging og spesielt finansiering av prosjektet. Det var nemlig nå kommet opp en del nye finansielle problemer. OCC hadde hele tiden strebet for å holde den finansielle kontrollen over forprosjektet lengst mulig. Ved dette ville verdien, når vi må selge for å få en stor egenkapital, bli størst mulig. Det vi måtte tjene på dette kunne pløyes inn i OCC og inkubatoren.

Den virkelige igangsettingen og fullføring krevde et større banklån, og for å få dette måtte vi kunne vise til signerte leieavtaler for en stor del av bygget. Finanskrisen hadde imidlertid gjort det vanskelig å få fylt opp huset. For å ha kontrollen over egne aksjer lengst mulig hadde OCC sett seg om etter lån for å kunne være med til reguleringsplanen ble vedtatt. Vi fikk lån av Innovasjon Norge, og tilsagn om lån opptil 20 millioner kroner av

Radiumhospitalets Forskningsstiftelse. For det siste måtte vi «selge» 10 % av OCC aksjene til pari kurs.

Vi fikk kontakt med Eiendomsspar, vesentlig via initiativ og kontakt med Jon R. Gundersen, og Jonas Einarsson hadde en god samtale med Christian Ringnes i mai 2009. Dette var blitt tatt opp i styret i Eiendomsspar som stilte seg positivt til å være med å finansiere OCCI. De gikk gjerne inn selv om ikke alle leiekontraktene var i orden. Tanken var at når bygget sto ferdig, ville mange være interessert i å gå inn i prosjektet som leietakere. Ringnes ville ta risken på dette. Han var dessuten også villig til å gjennomføre finansieringen uten å tjene på det. Han hadde ideelle motiver; – hjelp til kreftsaken. Eiendomsspar satte nærmest som en slags betingelse at de skulle gjøre dette alene, og ville kjøpe ut Oslo Næringsseiendom/Utstillingsplassen/Orkla snarest mulig.

Den neste som meldte seg på banen var Arthur Burchardt som ringte og ba om en samtale med Jonas og meg. Vi trodde han ville vite mer om OCC og OCCI. Nei, han visste nok om det. Han var interessert i at OCCI ikke skulle eies av private eiendomsutbyggere, men av OCC selv eller en stiftelse, altså av en uavhengig og nøytral eier. Alle inntekter på prosjektet burde føres tilbake til kreftsaken. Burchardt presenterte seg som «privatist og kapitalist», men ikke i dette prosjektet. Interessen hans var helt idealistisk, han ville hjelpe Radiumhospitalet og mente, som oss, at OCC og OCCI ville styrke kreftmiljøet på Montebello og øke sjansene til å få bygget et nytt klinikkbygg. Vi fikk kritikk for å ha gått frem noe amatørmessig, Burchardt mente at vi burde ha satt ut våre delprosjekter på anbud for å få billigere løsninger. Han var opptatt av at det måtte minst være fire entreprenører som ga anbud på byggingen av OCCI.

Kongstanken til Burchardt var å lage et slags «spleiselag» av meget kapitalsterke idealister med interesse for kreftsaken. De skulle være en styringsgruppe eller referansegruppe for å skaffe kapital til gjennomføringen og hjelpe til med prosjektering og rådgiving. Burchard var villig til å kalle sammen gruppen for å diskutere om det var mulig med et slikt spleiselag en gang tidlig i august.

Jeg ringte umiddelbart etter møtet med Burchardt til Jon Gundersen og forela han hva Burchardt hadde foreslått. Jon mente at dette var en god tanke, og at Christian Ringnes og han ville være med på et møte. Men han tvilte på at Eiendomsspar da ville gå fullt inn i prosjektet. Med andre ord: Eiendomsspar vil ha alt eller ingenting.

En tredje mulighet, som kom opp etter at jeg hadde inngående drøftinger med Joachim Holter, var å undersøke om ikke Orkla kunne være villig til å ta hele det finansielle ansvaret. Orkla var jo indirekte inne via Oslo

Næringseiendom som eies av Utstillingsplassen, som igjen eies for det meste av Orkla, ett av Norges største aksjeselskap, med egen finansavdeling.

Vi erkjente at vårt prosjekt var meget interessant for store foretak, både ut ifra et finansielt synspunkt, men også omdømmemessig ville det være positivt å bli assosiert med dette prosjektet. Men både Ringnes, Burchardt og Orkla trakk seg, eller ble ikke med videre, av ulike grunner, kanskje mest finansielle. For Ringnes og Eiendomspaar var nok hovedargumentet at de ville styre hele greia og ikke bare være en finansiell redningsplanke.

Det var imidlertid andre vansker. Da vi planla bygget, var det andre lånerenter og finansielle vilkår enn de som gjaldt da bygget skulle påbegynnes. Vi måtte reforhandle våre finansielle avtaler med Oslo kommune, noe som gikk i orden. Så var det på ny å finne entreprenører som var villige til å bygge, og klarlegge om det var finansinstitusjoner som kunne klare økonomien. Det var avhengig av langsiktige og sikre leietakere. Det hele så ut til å strande da Krefregisteret holdt på å trekke seg fordi plassen de opprinnelig hadde planlagt, viste seg å være for liten, og så hadde de ikke råd til å leie mer.

Alle disse vanskene ble, ved iherdig innsats og pågangsmot av Jonas Einarsson, løst. Neste trinn i prosessen var å få til en stor emisjon i OCCI. Dette ble gjennomført i januar 2013 der OBOS Forretningsbygg AS, Utstillingsplassen Eiendom AS, SIVA Eiendom Holding AS, Industrifinans, OCC og Radiumhospitalets Legater tegnet seg for tilsammen 180 millioner kroner i ny egenkapital for oppføring av Innovasjonsparken. Nå (2014) er OCCI under bygging av Skanska. Planlagt ferdigstilling er sommeren 2015. Det er et bygg på 38 000 kvadratmeter, og med en mulighet for et 2. byggetrinn om så skulle vise seg nødvendig.

Det å koble en videregående skole opp imot en akademisk institusjon, var et helt nytt konsept. Tanken slo an, og det er nå planlagt flere nye samarbeidsprosjekter mellom skoler i Oslo og Universitetet i Oslo basert på modellen til OCCI.